

Дијалог и симулација дијалога

Ступајући на дужност председника републике, Александар Вучић обавестио је српску јавност да у оквиру свог председничког мандата планира да покрене „унутрашњи дијалог“ о питању Косова и Метохије. На страну банална опаска да је дијалог који српске власти већ више од пола деценије воде са одметнутим косовским Албанцима такође „унутрашњи дијалог“ између власти Србије и њених грађана, председничко обећање још једног дијалога многима је зазвучало забрињавајуће – и то не само зато што су последице овог „вањског“, „бриселског“ дијалога до сада била катастрофалне по српску државу и српски народ на Космету, док су их српске власти листом проглашавале за „велике победе“ и „повратак Србије на Косово“. Не, проблем је био у томе што се о садржају, правцу и циљевима овог дијалога председник по правилу изјашњавао неодређено, лапидарно и двосмислено, али не пропуштајући да у јавност пласира уобичајене западњачке флоскуле о Косову које су карактеристичне за дискурс милитантних аутошовиниста из НВО сектора. Реч је, наравно, о позивима да се „оканемо митова“, „променимо менталитет“, „суочимо са стварношћу“, „окренемо од прошлости“ и „припремимо за болна решења“, јер је то једни начин да као народ досегнемо материјални бољитак, оличен у чланству у Европској унији (и још неким, мање популарним организацијама).

Нажалост, ауторски текст којим је председник Србије формално отворио овај „унутрашњи дијалог“ није био ништа бољи. Уз ритуално заклињање у „нашу децу, народни бољитак и националне интересе“, Вучић нам није предложио никакву конкретну тему за расправу, осим већ поменутих празних еуфемизама, који просечном грађанину не значе много, али много значе страним амбасадорима и НВО-јуришницима, који су, без сумње, трљали руке и наслађивали се толиком количином антисрпског шовинизма без

"Унутрашњи монолог" - или како Александар Вучић замишља дијалог о Косову

Пише: Никола Танасић
среда, 26 јул 2017 13:26

кофеина, таман толико замуљеном у празне политикантске фразе да се не пробуди успавано српско јавно мњење. Да је текст био примарно писан за антисрпску публику из прозападних медија и НВО које гравитирају београдском „Кругу двојке“, сведочи и чињеница да Вучић овај „програмски текст“ није објавио ни у једном од својих омиљених таблоида и криптотаблоида, већ управо у „Блицу“, који већ недељама на своју руку води „дијалог“ о Космету тако што нас бомбардује изанђалим фразама заборављених и маргиналних политичких активиста, извађених из нафталина специјално за ову прилику. (Симптоматично је да је одушевљење текстом одјекнуло управо у „антивучићевском“ листу „Данас“, док су га омиљени Вучићеви гласноговорници и телали скоро потпуно игнорисали.)

Будући да председник није истурио ни са каквим конкретним ставом о Космету, осим агресивне одбране својих сопствених противуставних потеза током Бриселског дијалога, ово још увек није тренутак да се поведе озбиљна расправа о решавању косметског питања. Ово је, међутим, право време да поставимо питање о самој могућности вођења цивилизованог и отвореног дијалога о некому неуралгичној теми од јавног значаја.

Председник Вучић је у јавности изнео ставове који какама нам је то „болна решења“ припремио (мада се то лако да наметну), али на ње је кроз одабир тема, јавног простора и мобилизациом (некоме, мада неоскриваних) изазва јасно осећање да се о каквом „дијалогу“ ће бити реч. Вучић је да се о овоме формално не говори, и да се пажња уколико српски и сусредњастички државотворци и државотворци, политичари, грађани и интелектуалци треба да добију икакву шансу да до успаване српске јавности пробију своје ставове, вредности и предлоге. Управо ће то постављање терена за дијалог бити тема овог текста, док ће о конкретним питањима косовске политике Србије свакако бити још много речи у наредном периоду.

Злонамерна подметана браниоцима државе и Устава

Вучићев текст у „Блицу“ представља један галиматијас набацаних самопротивречности, недовршених мисли и двосмислених увијања (довољно је рећи да се текст који почиње „позивом на реалност“ завршава поређењем политике тренутног режима са спортским резултатима српских ватерполиста, без премца најбољих на свету), али је његов општи тон, на несрећу, веома јасан. А тај тон нуди нам још једну противречност – у тексту који позива на потпуно отворен, „храбар и рационалан“ дијалог, потенцијални саговорници, и сви они који би се могли усудити да у том дијалогу заузму супротстављене позиције Вучићу, од самог почетка се најгрубље дисквалификују, клевећу, и чак отворено вређају. Иако релативно кратак, текст је начисто претрпан овим *ad hominem* трафалима, које за једини циљ имају да се обесхрабри сваки покушај оспоравања актуелне државне политике, док се истовремено јадикuje како противници те политике „ћуте“ и „иступају против сваког дијалога“ (овде се веома вешто преплиће Вучићев „унутрашњи дијалог“ са српско-албанским „Бриселским дијалогом“, па читалац никад није начисто о ком од њих аутор говори).

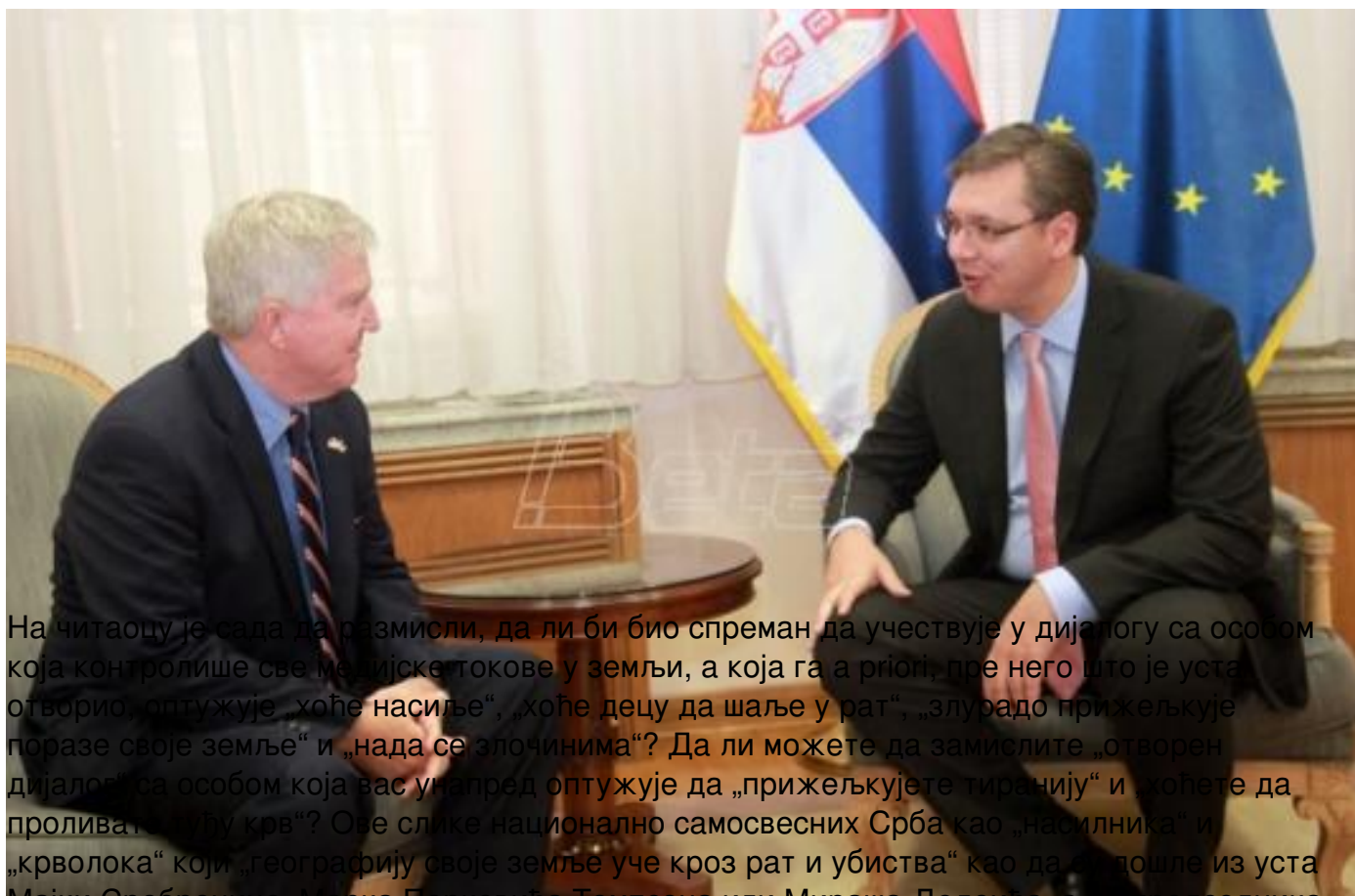
Погледајмо таксативно тај крешендо дисквалификација и увреда: потенцијални Вучићеви саговорници којима се он обраћа (1) „само ћуте и против су свега“, спремни да „разбију главу сваком ко се усуди да потражи решење“; они (2) „забијају главу у песак“ и „нису реални“, чекајући (3) „да им у руке дође оно што су одавно изгубили“; они су (4) „престали да се надају“ и „спремни су за сукоб, како унутрашњи, тако и са свима око нас“; они (5) „мисле да су само они у праву“, „да су најпаметнији, да немају више шта да науче, да су супериорни“, да би их одмах затим назвао (5) присталицама „тираније, увек спремним на проливање туђе крви“; они се залажу за (6) „нему Србију“, у којој (7) „ћуте и људе воде у сукоб и рат“, не знајући „географију сопствене земље“; (8) они „не знају где је Косово, нису тамо били, неће никада тамо ни отићи, још мање живети, не разликују Партеш од Пасјана, Србицу од Штрпца, Пећ од шпорета“, али би (9) „радо све друге послали на Косово, да их науче крвавој географији сопствене земље“; за њих је (10) „сваки губитак – победа“ и „туђој се несрећи радују као свом успеху, пошто за други успех не знају“; њих оптужује да (11) прижељкују „историјски злочин“ и у ствари навијају да „неко некоме да Косово“; они су (12) „јунаци до прве битке“ који се (13) „само хвале победама својих дедова“.

Аутор овог текста се извињава читаоцима што их је изложио овом туробном набрајању, али било је важно да се јасно види са чиме се суочава свако ко у Вучићев „отворени дијалог“ ступа са намером да критикује његову политику на Космету. Поређења ради, председник у свом тексту помиње и ону другу страну у дијалогу – отворене западњаке

Пише: Никола Танасић
среда, 26 јул 2017 13:26

који се залажу за „беспоговорну предају Косова“ (нико то никада није тако формулисао, али Вучић, очигледно, сматра да они постоје). Приметићете да се у тексту они помињу знатно мање, док су њихове квалификације неупоредиво блаже. Председник тако каже да су ови други потенцијални саговорници у његовом дијалогу (а) спремни да „пристану да он (Вучић) испоручи сва српска огњишта“ „због тапшања по рамену и шећерне табле добијене у некој од западних амбасада“; (б) спремни су да се „одрекну свега“; они су (в) „дарежљиви и широкогруди Срби који другоме олако дају оно што Србима припада“. И то је све. Три благо ироничне фразе о српским аутошовинистима и компрадорима, наспрам салве увреда на рачун суверениста и етаниста. Истовремено, саме Вучићеве фразе и полу-предлози као да су преписани из политичких саопштења тих „љубитеља шећерних табли“, па се стиче утисак да је разлика између председника и њих само у томе што њему није баш довољно само тапшање по ремену и шећерна табла, нити је спреман да се „свега“ одрекне – олако.

На читаоцу је сада да размисли, да ли би био спреман да учествује у дијалогу са особом која контролише све медијске токове у земљи, а која га а priori, пре него што је уста отворио, оптужује „хоће насиље“, „хоће децу да шаље у рат“, „злурадо прижељкује поразе своје земље“ и „нада се злочинима“? Да ли можете да замислите „отворен дијалог“ са особом која вас унапред оптужује да „прижељкујете тиранију“ и „моћете да проливате крв“? Ове слике национално самосвесних Срба као „насилника“ и „крволока“ који „географију своје земље уче кроз рат и убиства“ као да су дошле из уста Мајки Сребренице, Марка Перковића Томпсона или Мираша Дедеића, а не председника Републике Србије. И треба ли после икога да изненади што су управо аутошовинистичке и србомрзачке НВО као један поскакале да „узму учешћа у овом важном дијалогу“. Блађење српског народа и омаловажавање Србије је синоним за „дијалог“ у њиховом идеолошком новоговору.

Каквих се то митова одричемо, и пред каквом реалношћу затварамо очи

Као што је већ речено, највећи део председничког обраћања јавности односи се на ове ad hominem а ргиоинападе на потенцијалне саговорнике, што јасно одређује тон „дијалога“ који је председник замислио, а у коме је друга страна унапред ућуткана, и уместо ње трбухозборачки говори сам Вучић. Међутим, иако се у тексту не помиње ниједно конкретно питање везано за политичку ситуацију на Косову, или српску политику према КиМ, обиље западњачких флоскула указује на теме које би требало да буду „преиспитане у унутрашњем дијалогу“. Одмах се искључује свака могућност преиспитивања актуелне државне политике, таман посла још и оспоравање неког од потписаних споразума, једино што може и треба да се мења јесте „наш менталитет“, „наши митови“ и „наша очекивања“. Председник и сам каже да дијалог отвара да се „нико не би правио да много зна о Косову, а да га, тобоже, нико није питао“. Зато он пита форме ради, а у ствари спрема дуг монолог који за циљ има, не да државну политику прилагоди народној вољи, него да народну вољу присподоби државној политици.

Улазимо још једном (и последњи пут) у набрајање Вучићевих наметљивих фраза. У његовом будућем дијалогу он нас све позива: (I) „да се погледамо у огледало“ и „видимо своје недостатке“; (II) „да престанемо да забијамо главу у песак и (III) „покушамо да будемо реални“; (IV) „да не будемо бахати и арогантни“ (иако смо „јачи него што смо били“); да се (V) одрекнемо „наших митова и сукоба“, али да се (VI) „не одричемо свих наших националних и државних интереса“ (али неких свакако); (VII) да донесемо „трајно решење“ које ће спасити „животе наше деце“; (VIII) да будемо спремни на „дугачак, замршен и болан процес“ који треба да промени „нашу колективну свест“, која „сваки договор доживљава као пораз“.

Дакле, о чему ће се водити „унутрашњи дијалог“? Никако о државној политици према Космету! Напротив, тај дијалог треба да буде нека врста „колективне психотерапије“, у којој се од Срба у Србији – као ономад од Срба у Црној Гори – захтева да „преломе мозак“ како би могли да постану „реални“, како бисмо (бриселске) „договоре почели да гледамо као победе“, и како бисмо се, пре свега и надасве – „одrekli митова“.

"Унутрашњи монолог" - или како Александар Вучић замишља дијалог о Косову

Пише: Никола Танасић
среда, 26 јул 2017 13:26

